

40 DE ANI!

Intre momentele surprinse pe pelicula acestor fotografii s-au scurs 36 de ani: **30 iulie 1930 — 30 iulie 1966.** În prima imagine, a cărei claritate nu s-a mai putut păstra intactă după trei decenii, fotbaliștii uruguayeni se îmbrățișează pe „Estadio Centenario" din Montevideo, după victoria (4—2 în fața Argentinei) din finala primei ediții a C.M. Alături, în cealaltă fotografie, căpitanul echipei Angliei, Bobby Moore, purtat pe brațe de fanaticii suporteri ai acestui redutabil team, ridică în semn de bucurie „Zeița" bijutierului francez Abbel Lafleur, cucerită de englezi pe gazonul stadionului londonez Wembley.

Acum se vor împlini 40 de ani de la prima ediție a C.M. Cine va ridica trofeul regretatului Jules Rimet, spre public, vestind victoria echipei sale? Tot Bobby Moore? Sau Rivera? Poate Pele...

VEDETELE...

Jucători a căror personalitate a ieșit din comun. Fotbaliști ce prin valoarea lor tehnică și tactică și-au dominat adversarii și coechipierii, care au încălzit sufletele suporterilor, magnetizîndu-le privirile atunci cînd își începeau dansul cu balonul pe gazon. Sînt mulți, prea mulți pentru a-i cuprinde pe toți într-un scurt reportaj. Numărului impresionant i se adaugă dificultatea ierarhizării unor mari fotbaliști care au jucat în epoci diferite, fiecare cu stilul său, cu moda sa tactică, cu un anumit gust spectacular. Foarte greu, așadar, să scoatem acum eroii la lumină...

Ținînd însă seama că fiecare ediție a C.M. a purtat amprenta momentului respectiv din evoluția fotbalului, putem totuși — pe aceste considerente și excluzînd, deci, comparațiile, care ar fi absolut desuete — să ne luăm curajul de a vorbi despre cîteva dintre marile personalități ale fotbalului mondial.

La prima ediție, în 1930, valoarea individuală a unui jucător ieșea pregnant în evidență. Atunci, combinațiile tactice nu reprezentau rezultatul unui studiu, al antrenamentului. Apăreau și doar prin inspirație în joc. Era în mod evident epoca marilor talente, poate nu suficient finisate, era epoca celebrilor atacanți uruguayeni **Scarone, Cea, Iriarte** sau **Dorado**, a marelui jucător argentinian **Guillermo Stabile**, supranumit „El Filtreador", devenit mai tîrziu antrenorul selecționatei țării sale. A fost, de asemenea, epoca unor apărători „intratabili", luptători în adevăratul înțeles al cuvîntului, cum era cazul argentinianului **Monti**, devenit la ediția următoare... italian! Alături de el au impresionat uruguayenii **Nazzazi** și **Andrade**, ambii imbatabili în zona propriului careu de 16 m.

Descoperit, dacă putem spune așa, atunci, campionatul mondial a devenit brusc o mare competiție, victoriile începînd să fie prețuite și altfel decît numai pe plan strict sportiv. Suficiente motive ca lupta pentru întîietate să devină mai îndîrjită, ca măsurile de apărare să capete o pondere deosebită. De aceea, ediția următoare (Italia, 1934) a fost dominată de personalitățile apărătorilor. Portarii **Zamora** (Spania), **Planicka** (Cehoslovacia) și **Combi** (Italia) au fost vedetele disputei. După ei, fundașii s-au înscris imediat pe lista popularității: perechea italiană **Foni — Rava**, spaniolul **Quinçoces**, precum și cehoslovacii **Ctyroky** și **Zenicek**, care împreună cu Planicka au făcut o sută de mii de înfocați italieni să... tremure pentru victoria echipei lor, deși soarele ardea necruțător în ziua finalei.

Atacanții și-au luat, însă, revanșa după patru ani. În 1938, în Franța, gustul victoriei și-a schimbat sensul. Jocul a devenit ofensiv, motiv pentru care preferințele publicului și ale tehnicienilor s-au oprit printre înaintași, în rîndurile cărora existau vedete autentice: brazilianul **Leonidas**, ungurii **Sarossi** și **Zsengaller**, italienii **Piola, Meazza** și **Colaussi**. După război, în 1950, pe terenurile din Rio de Janeiro, Sao Paulo sau Belo Horizonte tot atacanții au fost aceia care și-au luat „partea leului" din simpatiile publicului. Celebrul trio brazilian **Adhemir, Zizinho** și **Jair**, tandemul uruguayan care a îngenunchit trufașa, prea sigura de ea selecționată „carriocas", **Schiaffino** și **Gigghia**, iar în umbra lor, devenit celebru peste noapte, modestul haitian din echipa S.U.A. **Gaetjens**, prin șutul căruia s-a declanșat cea mai copioasă surpriză din istoria C.M.: înfrîngerea și eliminarea Angliei, chiar la prima ei participare!

A urmat, apoi, epoca tacticii, perioada în care victoriile nu mai atîrnau de dispoziția, de verva de joc a uneia sau mai multor vedete. Din 1954 (ediția V-a, Elveția) pe gazoanele stadioanelor a început să se țeasă savante combinații tactice, scheme de joc îndelung pregătite, bine însușite.

Am ajuns, deci, în momentul în care apar „dirijorii" sau „constructorii de joc", mijlocași de clasă, a căror personalitate influența direct comportarea echipei. Se fac remarcați **Bozsik** (Ungaria) și **Ocwirck** (Austria) — locul III)), fotbaliști de clasă, care se impun alături de vedete autentice cum au fost în ediția respectivă a C.M. **Puskaș** sau **Didi, Schiaffino** sau **Mathews, Kocsis** sau **Abadie**. Conducătorii de joc, cei ce acționau la mijlocul terenului, au rămas mai departe valorile cele mai sigure ale unei echipe. În 1958, în Suedia, brazilianul **Zito**, suedezul **Liedholm** și în anii următori cehoslovacul **Masopust**, germanul **Beckenbauer**, portughezul **Coluna**, sau englezul **Bobby Charlton** au impresionat, în ciuda apariției unor supervedete cu calități ofensive, adevărate explozii de talent, menite să străpungă duritatea betonului apărărilor sau să se strecoare abil prin supranumericele aglomerări din defensivă. Nu le putem uita nici pe acestea din urmă, mai ales cînd se numesc **Pele, Fontaine, Amarildo, Garrincha, Seeler, Hurst, Riva, Mazzola** sau **Eusebio**.

Aceasta ar fi „constelația" soccerului mondial. Alcătuită cum spuneam rațional și nu sentimental, în funcție de rolul și influența asupra jocului, în diferitele perioade de dezvoltare ale fotbalului. Ce ne oferă „El Mundial"? Încă puțină răbdare...

PARTICIPĂRI

Modestă la început, privită cu multă neîncredere (interesant ni se pare faptul că atunci cînd s-a hotărît organizarea întrecerii Danemarca, Finlanda, Estonia, Norvegia și Suedia au votat împotrivă!), „Cupa Jules Rimet" și-a cîștigat de-a lungul anilor o popularitate care a atins azi cote nebănuite. Drumul cuceririi adeziunii unor largi mase de amatori de sport, nu a fost ascendent. Au existat și perioade de recesiune. Numărul echipelor participante la C.M. reflectă, credem, interesul față de această competiței, ci și amploarea cunoscută de jocul de fotbal.

1930	URUGUAY	13
1934	ITALIA	29
1938	FRANȚA	26
1950	BRAZILIA	23
1954	ELVEȚIA	36
1958	SUEDIA	48
1962	CHILE	51
1966	ANGLIA	70
1970	MEXIC	71

În ceea ce privește participarea la turneul final, interesantă ni se pare o statistică pe continente, din care reiese o masivă dominație valorică europeană: **EUROPA — 78** prezențe în turneul final, **AMERICA — 39; ASIA — 3; AFRICA 1.** Pe echipe, Brazilia bate toate recordurile: 9 participări (din 9!) la turneul final...

Formula de organizare

Este lesne de înțeles că sistemul de disputare a campionatului mondial nu a fost întotdeauna același. Și este ușor de bănuit acest lucru pentru că formula după care a fost desemnată cea mai bună echipă de fotbal din lume a reflectat stadiul de dezvoltare a acestui sport, posibilitățile materiale și organizatorice ale federației naționale care și-a asumat rolul de gazdă și — în ultimă instanță — căutările, chiar experiențele întreprinse pentru a găsi cel mai corect și convenabil mod de a stabili formația învingătoare.

Urmărind felul în care s-au desfășurat cele 8 ediții de pînă acum ale „Cupei Jules Rimet" se pot distinge cîteva etape, să le numim, organizatorice. Astfel, la prima ediție nu a existat un tur preliminar eliminatoriu, toate cele 14 echipe înscrise participînd la turneul final. Acesta a fost organizat prin combinarea sistemelor eliminatoriu (folosit în mod obișnuit în jocurile pentru cupă la noi) și turneu (utilizat în campionat). În prima parte, echipele prezente în Uruguay au jucat sistem turneu în cele patru grupe, după care învingătoarele (patru la număr, deci) s-au întîlnit în semifinale și, mai departe, cîștigătoarele semifinalelor și-au disputat finala. Începînd din 1934, întrecerea pentru titlul suprem s-a făcut după alt sistem. În primul rînd, echipele înscrise au fost nevoite să participe la jocuri de calificare, pentru turneul final obținînd „cale liberă" numai 16 reprezentative. Atît la ediția din 1934, cît și la cea din 1938, turneele finale au fost organizate după sistemul eliminatoriu. Adică, cele 16 formații au disputat optimile de finală (8 jocuri), învingătoarele urcînd încă o treaptă: sferturile de finală (4 jocuri) și așa mai departe pentru semifinale și finală. Așadar, o formulă strict „eliminatorie".

În anul 1950 (ediția a IV-a, Brazilia) s-a produs o schimbare radicală: s-a renunțat total la sistemul eliminatoriu, pe care multe din federațiile naționale îl considerau ca un mijloc competițional insuficient de capabil să reflecte în mod constant valoarea unei formații. S-a hotărît atunci să se adopte sistemul turneu. Și astfel, optimile de finală de la edițiile precedente au fost înlocuite cu jocuri sistem turneu, în cadrul a patru grupe, iar cîștigătoarele acestor grupe au luat parte la un turneu final ce a programat 6 meciuri la Rio de Janeiro și Sao Paulo. Însă, nici acest mod de disputare a turneului final — bazat numai pe sistemul turneu — nu a fost considerat acceptabil. El era, într-adevăr, mult mai echitabil pe plan sportiv, în schimb prezenta dezavantajul prelungirii exagerate a competiției, ceea ce implica cheltuieli de organizare mai mari și dificultăți în asigurarea prezenței jucătorilor.

Atunci s-a ales... calea de mijloc. Începînd cu ediția a V-a (1954, Elveția) s-a adoptat un sistem combinat turneu-eliminatoriu. În prima fază a turneului final, în cadrul a 4 grupe (numărul echipelor calificate pentru acest ultim act a rămas același: 16) cu cîte 4 echipe. În cadrul grupelor se joacă sistem turneu, fiecare cu fiecare. Primele două clasate din cele 4 grupe se califică pentru sferturile de finală, unde partidele au un caracter eliminatoriu, ce se menține pînă la ultima fază a competiției, meciul final. Cu privire la acest „hibrid" vom menționa faptul că s-a făcut, în ultimii ani, o singură modificare. Este vorba de modul de departajare a două echipe clasate la egalitate de puncte în aceeași serie. În 1958 (ediția a VI-a, Suedia) regulamentul prevedea pentru acest caz disputarea unui joc de calificare. Interesant este că atunci au existat două cazuri, ambele pentru ocuparea locului secund, care dădea totuși dreptul la calificare în sferturile de finală. Asa că în grupa I Irlanda și Cehoslovacia au jucat un meci în plus (a cîștigat Irlanda, după prelungiri), iar în grupa a IV-a U.R.S.S. și Anglia au trebuit să mai dispute un joc (cîștigat de U.R.S.S.) pentru stabilirea formației participante la etapa următoare a competiției. La ediția următoare (1962, Chile) s-a renunțat la acest sistem, preferîndu-se să se stabilească formația calificată cu ajutorul golaverajului general.

Și astăzi, încă, sistemul se păstrează: combinația „eliminatoriu-turneu".

GOLGETERII

1930 STABILE (Argentina) 8 goluri
1934 NEJEDLY (Cehoslovacia) 5 goluri
1938 LEONIDAS (Brazilia) 7 goluri
1950 ADHEMIR (Brazilia) 8 goluri
1954 KOCSIS (Ungaria) 11 goluri
1958 FONTAINE (Franța) 13 goluri
1962 ALBERT (Ungaria)
GARRINCHA (Brazilia)
VAVA (Brazilia)
IVANOV (U.R.S.S.)
JERKOVICI (Iugoslavia)
SANCHEZ (Chile)
toți cîte 4 goluri
1966 EUSEBIO (Portugalia) 9 goluri

După cum se vede, în această listă de onoare a C.M. sînt înscriși patru fotbaliști brazilieni, ceea ce constituie o dovadă de netăgăduit a valorii soccerului practicat în această țară, dar, și a tendinței ofensive manifestă în jocul formațiilor braziliene. Nu trebuie uitat nici faptul că recordul de goluri într-un singur meci este deținut de trei jucători: Adhemir, Kocsis și Fontaine, care au reușit o performanță puțin obișnuită și anume aceea de a marca fiecare 4 puncte în 90 de minute!

SCURTĂ ISTORIE

10 DECEMBRIE 1926 — O comisie a F.I.F.A. este însărcinată să studieze și să propună un proiect de organizare a unui compionat mondial. Comisia este compusă din: Bonnet (Elveția), Meisl (Austria), Delaunay (Franța), Ferretti (Italia), Linnemann (Germania) și Fischer (Ungaria).

25 FEBRUARIE 1927 — La Zürich, proiectul organizării unui campionat mondial, deschis echipelor naționale, este definitivat de comisie, care hotărăște în unanimitate să-l propună Congresului F.I.F.A.

26 MAI 1928 — Congresul F.I.F.A., care are loc la Amsterdam, adoptă acest proiect, prezentat în numele comisiei de H. Delaunay, cu 23 de voturi pentru, 5 contra și o abținere.

18 MAI 1929 — Congresul F.I.F.A., reunit la Barcelona, decide ca prima ediție a campionatului mondial să aibă loc în 1930, în Uruguay.

CELE 8 FINALE...

De fapt nu au fost 8, ci numai 7! Aceasta pentru că la cea de a IV-a ediție a C.M. (Brazilia, 1950) actul final al competiției l-a constituit nu o singură partidă, ci un turneu cu participarea celor patru formații cîștigătoare ale grupelor (Uruguay, Brazilia, Suedia, Spania). Nu-i vorbă că și în aceste condiții, ultimul joc — în care se întîlneau reprezentativele Braziliei și Uruguayului — a însemnat o veritabilă finală, ambele echipe fiind neînvinse. Însă fotbaliștilor țării gazdă le era necesar doar un rezultat de egalitate, deoarece adversarii lor făcuseră un meci nul. Numai că...

Să revenim, însă, la meciurile finale, care au produs întotdeauna un interes enorm, polarizînd atenția a milioane de iubitori ai fotbalului. De fiecare dată, aceste decisive confruntări nu au dezamăgit setea de spectacol fotbalistic de calitate și nici nu au lăsat inimile suporterilor să bată liniștite, în ritm normal. Este suficient în această direcție să amintim că din cele 8 partide finale (înglobind, după cum se vede, în această „serie" și întîlnirea Brazilia-Uruguay, despre care am vorbit mai înainte) două au avut nevoie de prelungiri pentru a se putea stabili echipa campioană a lumii: Italia-Cehoslovacia (Italia, 1934) și Anglia-R.F. a Germaniei (Anglia, 1966). Mai mult decît atît, cu o singură excepție (finala ediției a V-a, Franța 1938), în rest, parcă în chip de ciudată tradiție, formația care a deschis scorul a pierdut în cele din urmă...

Tot ca un interesant element de statistică vom preciza că în două finale s-au întîlnit echipe care au făcut parte din aceeași grupă preliminară. Este cazul meciurilor finale din 1954 (Elveția), unde R.F. a Germaniei și Ungaria au jucat împreună în grupa a II-a, și din 1962 (Chile), cînd Brazilia și Cehoslovacia au evoluat în preliminarii în cea de a III-a grupă. Între aceste două exemple există însă o diferență, ca să zicem așa, fundamentală. În timp ce Brazilia și Cehoslovacia au terminat primul lor meci la egalitate (0—0), brazilienii învingînd în finală, în celălalt caz Ungaria a învins în partida din grupă, iar R.F. a Germaniei a cîștigat surprinzător, împotriva tuturor pronosticurilor, disputa finală.

Și acum să dăm cuvîntul cifrelor...

1930 (30 iulie, la Montevideo) URUGUAY — ARGENTINA 4—2 (1—2); au marcat: Iriarte, Castro, Dorado, Cea (Uruguay), Peucelle, Stabile (Argentina); a arbitrat J. Langenus (Belgia).

1934 (8 iunie, la Roma) ITALIA — CEHOSLOVACIA 2—1 (0—0, 1—1); au marcat: Orsi, Schiavio (Italia), Puc (Cehoslovacia); a arbitrat J. Eklund (Suedia).

1938 (19 iunie, la Paris) ITALIA — UNGARIA 4—2 (3—1); au marcat: Piola (2), Colaussi (2) (Italia), Titkos, Sarossi (Ungaria); a arbitrat G. Capdeville (Franța).

1950 (16 iulie, la Rio de Janeiro) URUGUAY — BRAZILIA 2—1 (0—0); au marcat: Schiaffino, Gigghia (Uruguay), Friaca (Brazilia); a arbitrat G. Reader (Anglia).

1954 (4 iulie, la Berna) R.F. a GERMANIEI — UNGARIA 3—2 (2—2); au marcat: Rahn (2), Morlock (R.F. a Germaniei), Puskas, Czibor (Ungaria); a arbitrat J. Ling (Anglia).

1958 (29 iunie, la Stockholm) BRAZILIA — SUEDIA 5—2 (2—1); au marcat: Vava (2), Pele (2), Zagalo (Brazilia), Simonsson, Liedholm (Suedia); a arbitrat M. Guigue (Franța).

1962 (17 iunie, la Santiago de Chile) BRAZILIA — CEHOSLOVACIA 3—1 (1—1); au marcat: Amarildo, Zito, Vava (Brazilia), Masopust (Cehoslovacia); a arbitrat S. Latișev (U.R.S.S.).

1966 (30 iulie, la Londra) ANGLIA — R.F. a GERMANIEI 4—2 (1—1, 2—2); au marcat: Hurst (3), Peters (Anglia), Haller, Weber (R.F.G.); a arbitrat H. Dienst (Elveția).

1970 (21 iunie, la Ciudad de Mexico) ???

ASPECTE MAI PUȚIN PLĂCUTE...

Aproape nici una dintre edițiile C.M. nu a fost lipsită de incidente, unele cu urmări grave, altele care au rămas în istorie doar prin partea lor anecdotică. În acest sens, unul din cele mai picante amănunte legate de desfășurarea celor 8 ediții ale întrecerii pentru „Cupa Jules Rimet" este acela care a precedat finala ediției inaugurale, care a avut loc pe „Estadio Centenario" din Montevideo. Acest meci opunea selecționatele Uruguayului și Argentinei și era așteptat cu un enorm interes. Dar, partida a început cu 30 de minute întîrziere, pentru că fiecare din cele două finaliste dorea să joace cu mingea proprie. Regulamentul nu prevedea nimic în această direcție, așa că belgianul John Langenus, arbitrul întîlnirii, a trebuit să procedeze la tragerea la sorți a balonului! A cîștigat mingea argentinienilor. Dar nu și echipa lor, ceea ce înseamnă că...

Nu întotdeauna lucrurile au fost însă așa de pașnice. Lupta pentru victorie a generat la edițiile următoare numeroase accidentări, unele serioase, precum și eliminări din joc. Semnalul în această direcție a fost dat în 1938, la ediția a III-a, cînd în sferturile de finală, la Bordeaux, selecționatele Braziliei și Cehoslovaciei au furnizat o partidă mai mult de... box, decît de fotbal. Arbitrul maghiar Herska a eliminat 3 fotbaliști de pe teren (brazilienii Jose *și* Machado, *cehoslovacul* Rilha), *iar cabinetul medical al stadionului din acest oraș — inaugurat cu ocazia acestui joc!!! — a primit spre îngrijire 8 accidentați:* Leonidas *și* Peracio (Brazilia), Planicka, *fractură de braț,* Nejedly, *fractură de picior și* Kostalek (Cehoslovacia).

Mulți ani mai tîrziu, în 1954, ediția helvetă a C.M. a cunoscut o accidentare cu consecințe ample (Puskas — în primul meci cu R.F. a Germaniei), precum și o eliminare dublă în meciul Brazilia — Ungaria: Bozsik *și* Nilton Santons. *Doi jucători cunoscuți prin corectitudinea lor... În 1962, arbitrul englez* Aston *a avut o sarcină dificilă în meciul Chile — Italia, unde jucătorii celor două formații s-au bătut efectiv pe teren, doi fotbaliști italieni (Ferrini și David) fiind eliminați.*

Cea mai agitată ediției a C.M. a fost însă cea din Anglia (1966). În meciurile din grupe s-a semnalat grava accidentare a lui Pele *(prima oară în meciul cu Bulgaria — lovit de Jecev și a doua oară în partida cu Portugalia — lovit de* Morais), *precum și o nedorită suită de eliminări:* R.F.G. — Argentina 0—0 *(arbitrul iugoslav Zecevici l-a eliminat pe* Albrecht — *Argentina),* Anglia — Argentina 1—0 *(arbitrul vest-german* Kreitlein *l-a eliminat pe* Ratin — *Argentina),* R.F.G. — Uruguay 4—0 *(arbitrul englez Finney a eliminat pe Troche și Silva* — Uruguay), R.F.G. — *U.R.S.S.* 2—1 *(arbitrul* italian Lobello *a exclus din joc pe* Cislenko — *U.R.S.S.).*

După cum se vede, un bilanț care nu face onoare nici fotbalului, și nici competiției în sine. Să sperăm că în Mexic lupta pentru întîietate va găsi mijloace de exprimare mai sportive...

O seamă de cunoștințe mi-au atras, în mod prietenesc, atenția că meditațiile mele se poate să fie inocente, dar sînt un pic descurajante... adică, cum descurajante, băieți? Vreți să spuneți că nu sînt încurajatoare, bărbătoase, optimiste? *Nu cred că-i așa, și chiar dac-ar fi așa, oare tot ce se-nvîrte prin lumea asta trebuie neapărat să se-nvîrtă în caruselul încurajatului și-al optimismului cu și fără motiv? Poate mai ai și alte treburi, ceva greutăți, adversități, și de încurajare sau haz îți arde doar o dată la doi ani: cînd croitorului căruia i-ai încredințat magnificul tău costum de mohair (primit cadou de la o rudă din Afganistan,) să-l strîmteze oarecum la umeri din atelier i se fură doar acel costum; sau cînd în buzunar ai bani exact pentru o sticlă de bere și înainte de a te așeza la singura masă liberă din grădina de vară, te-mpiedici de o frapieră, o răstorni: în frapieră sînt zece sticle de șampanie puse la gheață, și toate se sparg ca prin farmec. În ziua aceea nu porți nici ceasul la mînă, ți-ai uitat buletinul acasă și nu-ți poți dovedi identitatea decît printr-un aviz ferm de închiderea telefonului pentru neplată la timp. Eh, astea zic și eu că te-mping la o încurajare și o veselie de toți dracii.*

*Dar, ca să fac voia marei mase a celor care cer să-mi optimizez cît de cît pix-ul (mai făcînd cu această ocazie și o mărturisire cutremurătoare: nu am stilou de vreo cincisprezece ani, de cînd o asemenea ustensilă, nu știu prin ce mister, mi s-a golit complet de cerneală verde într-un buzunar interior de smoking, împrumutat de la un prieten), **am să caut să vorbesc în duminica asta din nou despre fotbal. Mărturisind, a doua oară, cu aceeași cutremurare, chit că voi fi acoperit de un veșnic și de neșters oprobriu, că nu numai că nu mă pricep la el, (la fotbal) dar, ca să fiu sincer, dintre sporturi mie nu-mi place decît jocul de rugby și cel de baschet... ai, nu dați. Ce vină are pianistul? Și totuși:***

La un telesport, s-a comunicat că în vară va începe în Italia un campionat de fotbal feminin. Cîteva echipe și-au

meditații inocente

și anunțat participarea — și de ce să nu admit că spectacolul face parte din acelea ce merită a fi văzute. Nu *știu dacă aveți imaginație. Oi fi eu descurajant, dar imaginație am, tovarăși. Am chiar prea multă, se spune ici și colo. Așa că am închis ochii și... mi-am imaginat:*

Un stadion bărbătesc fără huiduieli — s-ar putea oare, o dată ce o femeie nu poate fi atinsă nici măcar de o floare? — ochii tuturor ațintind arzători tricourile săltărețe și fluturînde, părul de diverse culori la fel de fluturător al divelor de pe gazon, un stadion protestînd cu civilitate la fault-urile comise cu unghii date cu lac fraise Elisabeth Arden, atrăgînd atenția așijderea cînd se pierde vreo geană falsă pe teren, sau căscînd gura de admirație la șuturile în grand-écart coregrafic, trase printre fundașele de carura unei aruncătoare de disc,... nu nu-mi mai imaginez nimic, absolut nimic: n-am fost niciodată adeptul scriitorului austriac Leopold de Sacher-Masoch și n-aș vrea să se spună așa și pe dincolo, că pe lîngă descurajant sînt și neserios. Un singur lucru îmi permit să-mi mai imaginez cu semn de întrebare: și arbitrii? Vor fi arbitri sau arbitre? Antrenori sau antrenoare? Iar după meciurile cîștigate va urma ce? O subtilă colațiune cu sandviciuri și răcoritoare? Sau un intim five-o'clock *într-un hol de hotel de lux, cu ceai cu lapte pasteurizat și grisine cu puțină bîrfă și privit prin ilustratele recente de modă? Asta-i întrebarea... și vă jur pe conștiința mea de om că mi-am pus-o dintr-un soi de nedumerire amestecată cu admirație: ai naibii și italienii. Nu-i de ajuns că tac mîlc în ceea ce privește antrenamentele sau șansele echipei lor (deși „El Mundial"-ul ăsta trebuie să fie musai ca la un joc de pocker, adică fiecare spunînd că joacă numai „ca să se distreze", cînd în fond toți joacă* numai *ca să cîștige miza ălorlalți), dar organizează pe de lături și o competiție cu grațioasele noastre surori întru la muncă egală, salariu egal — așa, să mai diminueze din propriul destin ce o să-și urmeze implacabilul curs prin Mexico și împrejurimi. (Chestia asta cu destinul* implacabil *n-o spun eu, au spus-o mult înaintea mea vechii elini.) Deci, strănepoții lui Lucius Junius Brutus, ai lui Cato-cenzorul, ai lui Caesar și-ai frumoasei Lollobrigida, zisă simplu: Lollo, pregătesc un spectacol peninsular de zile mari... **ca să-ți vină totuși în minte ideea să organizezi o astfel de competiție e necesar și neapărat să nu-ți mai imaginezi vrute și nevrute, să deschizi bine ochii la ce te-nconjoară și să zbieri tare: toate s-au întors de-an doaselea!***

AL. STRUȚEANU